

dog denne Paastand i alle Forhold, hvor der er Tale om den offentlige Mening. Naar den ærede Rigsdagsmand iøvrigt siger, at man havde valgt det Bedste, man kunde vælge, ved i det omhandlede Spørgsmaal at henvende sig til en Mand med ualmindelig Kjendskab til disse Forhold, og som var den, der var nærmest til at høre sig, da maa jeg atter tillade mig at gjentage, at man her som det Afgjørende har valgt en speciel Mening af denne Mand til en vis given Tid, som staaer i Modstrid med den Mening, han til en anden Tid har udtalt, og som den, der kender hans Liv og Udvikling tilstrækkeligt, ikke kan være sikker paa, at han endnu har. Jeg siger det paa ingen Maade til Forkleinselse for en Mand, som jeg selv sætter megen Priis paa; det kan maaſtee være godt og rigtigt, at han saaledes har forandret sin Mening, er maaſtee et Beviis paa hans Udvikling — jeg har Intet derimod; men jeg anfører det kun for at vise, at man ikke paa en af ham udtalt Dom kan bygge, som om den kom fra et Orakel. — Jeg skal imidlertid henlede Opmærksomheden paa, at mod denne Mandſ Meninger vil det være let at sætte andre Mænds med ligesaa stor Kjendskab til denne Sag. Det vil være let at anføre Meninger fra Folk, som ogsaa have Autoritet i denne Sag; mod den omtalte Mandſ Mening staae Meninger, udtalte af Mænd, som gjennem en Menneskealder have været ansete som Autoriteter, Rahbet navnlig, som har været en saadan Autoritet, og som har skrevet om de holbergſke „Dystſpil“. — Hvad det overordentlig smukke Foredrag, som vi hørte af den nævnte ærede Rigsdagsmand (Hall), i det Hele angaaer, da kan jeg forsaavidt tage mig det let, som jeg aldrig har angrebet det kongelige Theater eller noget andet Theater som saadant; men naar deri fremkom den Udtalelse, eller der

hentyndes til, at en af Udvalgets Indstillinger, den under Nr. 13, maatte ansees som uberettiget, saa hørte jeg Intet af den ærede Talers Foredrag, som beviste dette. Jeg forstod ikke Andet af den ærede Talers Foredrag, end at der da kunde blive Spørgsmaal om Fare for disse Penge, og at den Tid kunde komme, da Theatret ikke kunde opfylde sine Forpligtelser i saa Henseende. Naar det er saaledes, saa har Udvalget ikke at tage Hensyn til, hvad der til den Tid muligviis kan ſtee, hvor ædelmodig man paa den ene eller den anden Maade vil vise sig; om man til den af Holberg ſkabte Skueplads vil give en Sum Penge, som rigtignok tages fra en anden, ogsaa af Holberg ſkabt Skueplads, hvilket synes at blive aldeles glemt. Det har Udvalget ikke havt at tage Hensyn til; det har kun havt at ſige til sig selv: Rigsdagen har givet Detaillen ved Theatret aldeles ud af sin Haand — og det har den tilbeels gjort netop paa Opfordring af den Rigsdagsmand, der nys talte (Hall), — men Ministeriet har denne Detail i sin Haand, det har Indseende dermed, og vi henſtille derfor til Ministeriet, om det, paa Grund af den Indvirkning, det kan have paa Detaillen ved Theatret, vil gjøre Sit til, at der bliver ført en saadan Deconomi, at det bliver muligt for Theatret at svare, hvad det skal, til Sorg. Dette betyder den Paſſus, som findes i Betænkningen under Nr. 13; den betyder hverken mere eller mindre end, for at jeg skal gjentage det, at da Thinget ikke kan eller vil ſee bag Couliſſerne, medens Ministeriet baade kan og bør ſee bag dem, er det formeentlig Ministeriets Pligt at have ſkarpt Syn for derved at bevirke, at man ikke kommer til at behøve at træffe nogle af disse extraordinaire Foranstaltninger for at ſtaffe Theatret de Penge, som det maaſtee ved en god Deconomi ſelv kan ſtaffe sig.

Da ikke flere begjærede Ordet, ſfred man til Afſtemning, hvorved:

Forſlaaet		Bevilget	
Sum.		Sum.	
Rd.	ſ.	Rd.	ſ.

- 1) Forſlag af Udvalgets Mindretal:
 (C. 2. Det kongelige Geheimearchiv. Betænkn. Nr. 7). Denne
 Poſt nedſættes med de til Egeſkabe forlangte 900 Rd. . . . 7,417. „ 6,517. „
 forkaſtedes med 50 Stemmer mod 21.